

BẮC CẦU

Không như tôi nghĩ, chuyến bay chiều Northwest 1 từ sân bay quốc tế Narita đi thành phố San Francisco chở đầy ắp hành khách và hành lý. Khái niệm kinh tế khủng hoảng và cơn cúm đại dịch đang lan ra toàn cầu hầu như không có vị trí nào trong khoang máy bay này. Không có khẩu trang, mọi người vẫn nói cười, trao đổi những cái bắt tay và hỏi han nhau những câu xã giao tìm hiểu về người bạn đồng hành sẽ cùng chia một khoản không khí nhỏ hẹp với hơn mười giờ bay vượt đại dương.

Bên cạnh tôi là một cô gái người nhỏ nhắn có nước da rám nắng và mái tóc xù quăn tít, một người bạn đồng hành hơn cả mong đợi. Lúc check in ở phi trường khi được hỏi thích ngồi bìa hay cửa sổ tôi chỉ bông đùa trả lời chỗ nào cũng được miễn người bên cạnh là một người không quá to lớn để khỏi phải chen lấn khi cần đi ra đi vào và tính tình dễ chịu một chút để còn chuyện vãn trong suốt chuyến bay dài. Thích thật, quả là cầu được ước thấy.

Khác với tôi và những hành khách trong chuyến bay, hành lý xách tay của cô chỉ vồn vện có một túi nhỏ mà ngay sau khi ngồi xuống ghế bên cạnh cửa sổ cô đã nhanh chóng lấy ra một chiếc ipod nhỏ xíu và một tai nghe thật xinh xắn. Cô đã nghe, hát thầm và cả diễn tả đôi tay theo điệu nhạc ngay sau khi máy bay rời phi đạo. Thôi chả còn mong gì nữa rồi. Tưởng rằng gặp được bạn đồng hành để còn chia sẻ niềm phấn khích về cuộc hành trình về đất hứa đang ấp ủ trong lòng. Dè đâu gặp ngay dân hát opera chuyên nghiệp đang phiêu!

Northwest là hãng máy bay mới xuất hiện ở Việt Nam. Đường bay quá cảnh ở Narita này còn quá mới nên hầu như không có người Việt nào trong chuyến bay cả. Hầu hết hành khách là người Nhật, Trung Quốc và Phi. Ngoài các thức uống, món ăn mà họ phục vụ cũng chỉ có các món quen thuộc của người Châu Á. Giống như tôi, cô gái bên cạnh đã yêu cầu món mì xào và rượu vang trắng. Cô xem kỹ nhãn hiệu trên chai rượu và vui vẻ hẳn lên khi thấy loại rượu này có xuất xứ từ Canada (Chai rượu này quả là vị cứu tinh). Chỉ vào nhãn chai rượu, cô nói bằng giọng hết sức phấn khích rằng Ontario On The Lake là nơi đẹp nhất ở Canada. Ở khu vực này có hàng trăm nông trại trồng nho chạy dọc theo dòng sông Niagara. Chủ của các nông trại này đã có kinh nghiệm làm rượu lâu đời và loại rượu Icewine làm ra ở đây được mệnh danh là ngon nhất thế giới.

Cô gái lại tiếp tục vui vẻ kể rằng cô là người Mỹ gốc Canada và Ý. Cô sang Nhật dạy hát opera. Cô đã hết sức ngạc nhiên khi biết tôi là người Việt đang sinh sống ở Sài Gòn. Cô còn ngạc nhiên hơn khi biết mục đích của chuyến đi vượt đại dương của tôi. Anh đi Mỹ để hội ngộ thầy cô và bạn bè thời trung học? Anh bao nhiêu tuổi rồi? Có thật là anh vẫn còn liên lạc với thầy cô và bạn bè của thời trung học sau ngần ấy năm các anh rời xa mái trường? Các anh sẽ làm gì khi gặp nhau trong mấy ngày sắp tới ở Mỹ?

Tôi thật cứ như ngây dại. Mấy câu hỏi này đánh trúng vào đài phát thanh của tên học sinh TQT này rồi. Nhớ lại mấy hôm trước, lúc ăn cơm trưa với mấy anh em trong văn phòng, tôi cũng đã từng thao thao bất tuyệt trả lời mấy câu hỏi giống như thế để rồi kết quả là chúng tôi đã vào văn phòng trễ hơn 40 phút. Cô gái bên cạnh như đã nhìn thấy niềm phấn

khích trên khuôn mặt của tôi. Cô rót rượu thêm vào cốc của tôi, quay hẳn người sang như để sẵn sàng nghe một thiên trường ca hấp dẫn.

Chúng tôi lớn lên ở thành phố Sài Gòn trong một giai đoạn đất nước cực kỳ biến động. Gia đình ly tán, bạn bè mất nhau từng ngày. Sau khi học xong bậc trung học người đi, kẻ ở, chúng tôi mỗi người một ngã. Những người ra đi thì nỗ lực học tập, làm việc ở một môi trường hoàn toàn mới lạ và khắc nghiệt. Người ở lại thì luôn vất vả câu kết mưu sinh. Người còn, người mất cũng chẳng thể nào hỏi ai hoặc tìm ở đâu.

Chúng tôi thật sự tìm lại nhau gần hai năm nay. Một học sinh trường chúng tôi đã tìm cách nối lại liên lạc với thầy cô bạn bè cũ của thời trung học bằng cách lập nên một trang web mang tên trường. Theo cấp số nhân chúng tôi dần dần tìm thấy nhau, liên lạc với nhau và trao đổi thư từ hình ảnh, cảm nghĩ về những ngày còn học chung, về cuộc sống mới của từng người. Chúng tôi không còn sự cách biệt nào về lớp cũ nữa. Nhiều cuộc gặp gỡ ở từng nhóm, từng nơi đã được tổ chức ở Saigon, ở Paris, ở Montreal, Toronto, Orange County, Dallas, Virginia... ở khắp nơi có bóng dáng học sinh cũ của TQT.

Ý tưởng về một cuộc gặp gỡ vượt xa giới hạn của từng nhóm, từng nơi đã được mọi người đón nhận. Sau mọi cố gắng sắp xếp, chúng tôi náo nức tụ hội về thành phố mệnh danh Thung Lũng Hoa Vàng. Chúng tôi sẽ có hai ngày để gặp gỡ, để nói chuyện, để vui chơi cho thỏa lòng.

Với tôi, tôi sẽ được gặp lại người thầy kính mến mang dép mặc quần jean lên lớp ngày nào. Tôi sẽ được gặp lại cô giáo đẹp nhất trường mà tà áo dài của cô đã làm bọn học sinh chúng tôi cả nam lẫn nữ ngơ ngẩn đắm say. Tôi sẽ được diện kiến người cô nhỏ nhắn có trái tim mang đầy tình cảm và thơ. Tôi sẽ gặp tận mặt con người bằng xương bằng thịt đã bắc chiếc cầu giúp chúng tôi nối nhịp liên lạc. Tôi sẽ được thấy tận mắt cuộc lật tẩy người bạn mang bút hiệu Khù Khờ đã viết bao nhiêu vần thơ tình tứ lãng mạn nói giùm chúng tôi những rung động tuổi học trò. Tôi chắc chắn sẽ gặp lại thằng bạn thân đã lê la các lớp vẽ có cùng giấc mộng thi vào ngành kiến trúc. Tôi sẽ gặp người bạn gái có giọng cười vang danh bốn bể. Tôi sẽ gặp lại người nữ sinh đẹp thướt tha có đôi mắt mà bọn con trai chúng tôi lúc đó đưa nào cũng mơ về. Tôi sẽ gặp cả những người bạn mà trước đây chúng tôi chưa hề quen nhau. Tôi sẽ nắm tay những vị thầy cô và bạn bè này, tôi sẽ gọi đi gọi lại tên họ, tôi sẽ nhắc lại với họ thật nhiều lần tên tôi, tôi sẽ nói với họ tôi nhớ họ như thế nào... tôi sẽ...

Chúng tôi chuyện vãn quên cả thời gian. Cô gái đồng hành đã hoàn toàn bị thuyết phục về động cơ kỳ diệu cuộc hành trình này của tôi. Cô nói tôi có nhiều suy nghĩ thật lạ và trí nhớ của tôi về những kỷ niệm cũ thật tinh tế. Cô cố nhớ lại tên của vài bạn bè thời trung học. Cô thoáng buồn vì chẳng có kỷ niệm nào đọng lại trong trí nhớ của mình. Cô tiếc là không có thời gian để theo tôi dự buổi picnic ở Alum Rock Park, để tận mắt chứng kiến cảnh những người bạn cũ TQT sẽ gặp gỡ nhau như thế nào.

Chuyến bay đáp ở phi trường đúng theo giờ dự kiến. Tuy đã quen với các thủ tục khai báo cần thiết, tôi vẫn không khỏi lúng túng trước những câu hỏi hóc búa của anh nhân viên cư trú có khuôn mặt mệt mỏi nhưng nghiêm nghị. Nhớ lời mấy người bạn dặn, tôi cố

gắng trả lời các câu hỏi bằng cách ngắn nhất. Nước Mỹ phải cảnh giác với khủng bố mà còn du khách phải đi một chuyến dài như thế nào để đặt chân đến đất nước này thì có vấn đề gì là quan trọng đâu.

Thời tiết bên ngoài sân bay lạnh hơn tôi tưởng. Thế, người em rể ra đón tôi chỉ phong thanh chiếc áo phông quần jean xanh. Thế đã sinh sống ở thành phố này từ khi định cư ở nước Mỹ sau chuyến vượt biển mấy ngày đầy sóng gió. Thế không còn đi chiếc truck to đùng màu đen nhánh mà lần trước ngồi bên trong tôi cứ tự hỏi sao lại có chiếc xe rộng như thế. Xa lộ vẫn đầy xe đan xen nhau như mắc cửi. Tôi thích phong cách lái xe ở đây. Mọi người cứ giữ thẳng làn xe của mình mà chạy. Quẹo trái, quẹo phải đều theo một trật tự và thái độ rõ ràng.

Một lần nữa, những câu hỏi mà cô gái đồng hành trên chuyến bay vượt đại dương đã hỏi tôi đã được Thế lập lại, ngẫu nhiên một cách kỳ lạ. Một lần nữa đài phát thanh TQT của tôi lại có dịp phát ra câu chuyện thân thoại về tình bạn thưở học trò. Nghe tôi nói Thế không dấu được vẻ nghi ngờ. Thế nói trong cuộc sống đầy khó khăn hiện tại những câu chuyện về kỷ niệm tình bạn mà tôi đề cập không phải là chuyện ai cũng tin và trân trọng.

Bốn ngày sau, lúc chở tôi ra phi trường rời San Francisco, Thế hỏi tôi địa chỉ trang web TQT. Thế cũng là một chuyên viên làm việc trong lĩnh vực công nghệ thông tin. Thế nói những ngày qua theo bước chân tôi đi gặp bạn bè, nghe điện thoại bạn bè gọi tôi, nghe tôi nói chuyện điện thoại với bạn bè, nhìn tình cảm thầy cô bạn bè giành cho tôi, nhìn tình cảm của tôi nhận từ bạn bè, xem hình ảnh của tôi chụp với bạn bè, nhìn những khuôn mặt rạng rỡ vô tư của bạn bè tôi... Thế tin những điều tôi nói là có thật. Thế tin tình bạn là phép màu. Lúc chia tay Thế nói sẽ học cách mà học sinh TQT đang làm để tìm lại bạn bè cũ.

Lê Đào lộc
Saigon
Tháng 8, 2009